

es maman lo dit y posan la sabata al balcó esperant que vinga lo rey que 'ls hi te de portar lo sospirat turró, y que si passa, que 'n dupto, pot ser no 'ls hi porti res mes que unas duxuplinas per tostarlos, que á fe no 'n nescessitan poch ni gaire.

ROTACIÓ Ranxo.

Lo princep imperial en la batalla de Saarbrück, segons diu lo seu pare, plegava balas. Mes després se vejé que lo que plegava eran velas y no balas.

—Tú! y las ametralladoras?

—Noy se van embussar, usant de la sèva autonomia.

La *Llibertad*, periòdich embustero de França, que principia per dirse *l'libertat*, sense ser lliberal, publicà un telegrama fals, diuent que 'ls gabatxos havian dat una tunda als prussians.

Ab aquest motiu hi hagué lluminarias y banderas.

Pero després se cambiaren los papers, y la cohissó de la tunyina arribá fins á l' esquena dels francesos de Paris, los quals després d' haverse gratat, desguarniren ab molta precipitació y ab una cara que de rodona com la O havia passat á ser llarga y estreta com una I, l' altar del seu entusiasma.

Mes valdria que del drap de las banderas, ne fassin desfilas pels ferits.

La Convicció deya l' altre dia que 'l crit de guerra dels prussians era 'l de *Dios, Patria y Rey*.

Si, home, si! No més los falta cambiar lo casco per la boyna per ser uns carlinarros com una casa.

La Còrt celestial que fins ara se havia mantingut neutral, s' ha decidit en favor dels prussians.

No obstant, si 'ls francesos proclaman la República, tot lo poder del cel anirà á favor dels nèts del homes del 92.

Així nos ho diu, nostre corresponsal particular.

Nostres lectors estranyaran que en aquell número no parlém dels cipayos.

Davant dels francesos y dels prussians y del pròxim adveniment de la república, mes val que en sos últims moments los deixem tranquil·ls.

Entrè 'ls lemas de la república figura'l sup.

«La República no quiere quintas!»

«La República no quiere cipayos!» y axis successivament.

Vaja, vostés los que sigan aficionats a modes, are 'ls he vaig a participar una de flamaña que á França està sent furor. Perser un jove com cal, ó com il faut, ja no s' han de tenir inglesos sino prussians, pus aquet es lo nom que donan los francesos als que 'ls empantan per tot arreu. Ab això ja hu saben,

dispesés, sastres y sabatés, han cambiat de nacionalitat.

Saben aquella juguesca que lo dia de la declaració de la guerra, va fer un frances à un alemany sostenintli que lo dia 15 d' Agost las tropas de l' Emperador serian à Berlin? Donchs l' ha guanyada.

Lo dia 16 van entrá à Berlin 500 francesos que si be eran prisoners, no deixavan de ser francesos y de entrar à Berlin.

Mirin lo que son profanassions; densà que als francesos se barallan per lo seu emperador cantant la *Marsellesa*, perden totas las batallas que donan.

Pobres francesos; si 's dessidissin á treure l' emperador, la sol toch de la *Marsellesa* seria prou per fer fugir á tots los prussians del mon.

A Paris fa vuit ó deu dias que la jent no sab que fer si plorar ó riure, perque son tantas y tant contradictorias las bolas que 'ls municipals de 'n Ollivier donan als gossos del imperi, que ja comensa á fer fàstich.

L' altre vespre corria la veu qu' Isabel de Borbon s' havia allistat de cantinera en un batalló de la guardia móvil 'hont hi ha lo mes florit de la joventut de Paris.

L' autòcrata de Berlin ha ferit de mort al imperi francés. ¡Viva Alemanya!

A veurer si la democracia francesa sabrà matar de un *mete* y *saca* al autòcrata de Berlin.

Si 'u fa prometo cridar ab tota la forsa dels pulmons: viva la França!

En lo cassino de la baixada de Sant Miquel se deya l' altre vespre que 'l ningo Carlos anava ab los cinquanta mil caballs ab que lo princep Federich Carlos, perseguia als francesos en sa retirada.

No seria estrany, perque quan era petit ja hi era aficionat á fe 'l cavall. Y are, segons diu en Cabrera, encare á voltas tira cossas.

La Marsellesa imperial.

Corra, corra, fugim que 'ns empantan batallons de atrevits prussians,

ab lo ventre bèn plé de cerveza y ab las armas d' agulla á las mans...

Corra, corra, que venen que venen.... no parém fins que estém ja salvats.

Ja 'ns hem fet prou tacons de tunyina, ja 'ns hem fet prou tacons de estoat.

Brillo, brillo ciutadans!

que 'ns empantan los prussians....

Correm, correm, vinga fugir fugí y corre ó bè morir fugí ó morir!...

fugí ó morir!... A la guerra 'ns menà com a gossos no la patria, 'l senyó Emperador

Ja està bè que 'ns esquinil per tontos y que 'ns fassin llençar la suor.

Altre cop já anirém mes alerta, lo que es are ja 'ns han agafat. No hi ha mès.... No han valgut *Marsellesas*, ni zuavos, ni turchs, ni soldats.

Brillo, brillo ciutadans!

que 'ns empantan los prussians!

Correm, correm vinga fugir

fugí ó corre ó bè morir,

fugí ó morir

fugí ó morir.

Ja 'ls poblets que deixém endarrera altre cop á pàssà 'ls tornarém y 'ls prussians que avuy dia 'ns fan corre ferlos corre nosaltres sabréem.

Pero avans que torném á embestirlos hem de fer una cosa millor, hem de dar una còssa bèn dada una còssa al senyó Emperador.

Brillo, brillo ciutadans! ja veurán los prussians!...

Correm, correm que hem de tornar á guanyá ó fernes matar morí ó guanyar morí ó guanyar!

Y llavors quan tinguém la República tornarém decidits al combat; y cantatne la gran *Marsellesa* anirém endavant endavant.

Y la patria ja liure de penas de estrangers també liure serà: los tirans fugirán vergonyosos y lo poble ab dalé s' alsará.

Brillo, brillo ciutadans! ja 'ns veurán los prussians!...

Correm, correm que hem de tornar á guanyá ó fernes matar Morí ó guanyar! morí ó guanyar!

Mes ranxo.

Lo general Bum, se n' ha anat á pendre 'ls banys, y se n' ha endut ab ell un batalló de tropa.

Això 'm recorda lo que fa cada any lo Capità-Menaya de la mèva terra, que l' endemà del dijous sant se 'n va á fer una fontada ab tots los armats.

L' Ajuntament de Barcelona ha dat las gràcies a n' en Balaguer, perque ha lograt que 'l govern cedis un edifici que ja era nostre a n' als jutjats de primera instància de esta ciutat.

Nosaltres que sabem que de *gracias* no s' en pot tirar cap tres á l' olla, demanem que se li dongui una cosa mes sólida.

¿Que no estaria bè, tota vegada que desde que es á Madrit, no hem llegit una lletra sèva, que se l' hi fes escriurer alguna història, ó alguna cosa semblant?

Passant mes endavant proposarem lo tema que creyem mes convenient. A nostre entendre lo millor es una *Historia de la dominacion de Barcelona por D. Francisco Soler y Matas*.

Diu que 50,000 caballs prussians se van llansar en persecució dels derrotats exèrcits de Frossard y Mac-Mahon.

Estich segur que si ho haguessin sapigut los xicots de aquí que van à aplegar fems, se n' hi anavan desseguida.

Un diari de París, titolat *Le Français*, que es molt francés de noms y de fets, avans de que 'ls alemanys entressin á Fransa, cregué que plens de por havian colgat los seus tressors, y ab aquet motiu diu á n' als soldats francesos: «Mireu: si voleu trobarlos, mulléu la terra, en tots sentits, y á n' allá hont quedí mes esponjosa y l' ayga hi colí mes aviat, descolgueu y de segur que 'us omplireu las motxillas de candeleros, cuberts de plata y joyas de gran valor.»

Los soldats francesos van seguir aquets consells al peu de la lletra. Per ço van perdre las batallas de Forbach y Reichsöffen, perque en hoch de portar chassepots y ametralladoras, van carregarse de cantis y regadoras plenas d' ayga.

Dihuen que la República s' acosta. Lo dia que arribi per fer iluminàries cremerem lo Ponton.

—Hont va tan depressa Sr. Joseph?

—A fora á fora.

—¿Y aixó?

—Dihuen que yè la República y no 'm convé que 'm trobi á Barcelona.

—Es á dir que li fa por.

—No 'm fa jens de goig.

—Donchs una de dos, ó es molt tonto ó be ha fet molt mal.

—No home, no sab que soch carli.

—Ah, aixís no poden ferli res mes que tençarlo en una casa de boigs, y si hu fessin, ha de confessar que li estaria molt bè.

—¿Y per què?

—Perque aixó de desitjar un rey quan está veyent lo mal que en la actualitat fan los reys á la Europa, es una ximpleria, y desitjar un rey ximple es una bestiesa.

Si jo fos rey de Prussia, ¿qué dirian que faria en entrant á París? Aixeraria la bandera alemanya, á las Tullerias, pintaria la vista de Berlin á las parets de tots los quartels, faria abdicar á Napoleon y me 'n tornaria.., tot tocant la Marellesa.

—Què li sembla, Sr. Pere, lo podrem tenir may nosaltres un exèrcit de xexanta mil caballs com te la Prussia?

—Ca home, no veu que ni siquiera tindriam prou garrofas per mantenirlos.

—Te rahó, ja no 'm recordava que á Espanya hi ha massa progresistas per sostener un exèrcit de tants caballs.

En un café. —¿Qué no hu saben? l' emperador es mort...

—Ah!

—Oh!

—Si senyors, mort moralment.

—Vaji al dimoni.

—A Posseen han tornat á cridar «viva Polonia» y ningú n' ha fet cas. En cambi francesos y prussians continuan destrossantse mutuament, per la ambició de dos homes. Pobles, desperteuvs, que la llibertad agonia.

L'ós de la Siberia y 'l Leopardo inglés diu que afinan las unglaes per imposar la pau. Poble de 93 y del 48, de la téva pell se'n faran las tiretas. Canta la Marellesa de contrabando, canta.....

La guerra.

OBSERVACIÓNS FETAS SOBRE UN PADRIS DEL PASEIG DE GRÀCIA.

—Oh, senyó Olaguer! ¡Qui l' hayia de fer per aqui!

—A mi, tothom. A vosté sí, senyó Tano, qu' es estrany que se 'l veig.

—He tingut un atach de poagre, vaig anar á pendre 'ls banys, se 'm va morir la mossassa gran, y una pila de coses mes. No hu estranyi. Y be, vosté que tot hu sab, que me'n diu d' aqueixa guerra?

—Que vol que li digui; qu' es una de tantas calamitats com pesan sobre la humanitat. De guerras, sempre n' hi ha hagut y ni haurá, ab mes ó monos motiu: si 'ls homes no fossin vagamundos, no ni hauria tantas.

—Com s' enten vagamundos? Bé treballan prou los que 's batan.

—Veritat es que treballan, pero no es per compte seu. Los que quan joves no volen creure 'ls seus pares, no volen estudiar, no volen pendre un ofici, arriban á ser grans y 's trovan sens medis pera guanyar la vida. Com tampoch volgueren instruirse cuant era hora, no coneixen los seus drets: faltais de recursos, se fan soldats y serveixan d' apoyo als tirans que s' alegran molt que sempre hi hagi tontos que 's fassan mataa sense saber perquè.

—Te rahó: pero tornant á lo que deyam, jo 'm referesch á la guerra dels francesos y prussians. Are veji vosté quin motiu tenia aquet cap de trons de Fransa per...

—Vosté vol dir lo quinquillaire: quin motiu? no ni saltava si be hu anem a mirar. Ell deyen: «Jo so vell, malaltis, y ab un peu fora del trono y un altre á la fossa: antes de fer la ganyota, vaig a tentar fortuna. Buscaré la boca al rey Guillem, y apropositant cuaisevol excusa, li declaro la guerra: si guanyo, moro glòrios y deixo al fill de la méva dona, un trono que pot ser que duri algun temps: si 'm matan á la guerra, per mes que 'm posilluny, los francesos entusiàsmats ab lo nom del oncle y 'l méu vindrà un dia que 's cansin del govern que posaran cuant jo falti; y dallavoras tornaran á sortir 'ls recorts del Imperi. Austerlitz, Magenta, Marengo, Solferino, tot hu barrejarán, y ditzós lo que en aquell dia 's digui Napoleon. Si 'm fan corre, agaso la maleta, y tot lo que pot succehir, es que me las guilli dos ó tres mesos antes de lo que haurian tardat ells á treurem

«del trono.» «Hu sap ara? Veliaqui la causa de la guerra.

—No m' hu han pas contat aixis. Lo senyó Domingó, que 's home que ho enten, diu que ha sigut que 'l Quinquillaire no va voler que fos rey d' Espanya, 'l nebot del rey Guillem.

—Ca home, aixó ha sigut lo protest. Figuris que 'n Prim va dir: «Vos presento un senyor dels set que llinch á la bulxaca, per si 'l voleu per rey.» Antes que 'ls espanyols haguessin après de llegir lo seu nom, 'l Quinquillaire va dir al rey Guillem: «Si antes de 48 horas no 'm dius que negas 'l trono d' Espanya á ton nebot, oposante ab totes tas forsas á que 'l ocipi, 'l declaro la guerra.» —Y era aixó? ¿Que som d' ells, nosaltres?

—No hi ha mes: lo rey Guillem va responder que com a oncle li aconsellava que no vingués, sens dupte perque vehuen que això comensa á sembla la casa d' un farré sense carbó; pero que com a rey, no 's ficava ahont no 'l demanavan. Lo Quinquillaire, que forsat pel desig de caurer en bona postura com los gladiadors romans, volia la guerra per entenir als francesos que d' ensa de la tornada de Méjich no s' han pogut empassara quell rosegó, va dir aixequems y aneuhi; va agafar 'l xicot y se 'l enya dur, pensantse fer un cop d' efecte, va publicar una proclama apellant al honor de la Fransa (que ningú havia ofés) y confiant que 'l Austria, 'l Italia, y la Dinamarca li ajudarian, ja li tenim cap al Rhin, dihen antes de sortir de París, que no firmaria la pau fins a Koenisberg, quant apena ha sortit de casa que li donan una tunyina y s' enlorna, erida a tothom, vells y joves, fortifica á Paris, y busca brigadas y divisions entrellas que ab las mans al clatell dihan: Mon Dieu! Mon Dieu!

—Y segons dihuen, ha sigut de debò.

—Vaya si ha sigut. Dos generals morts que 's deyan Douay, y Colson: 1,000 prisoners: dos banderas y 30 canons perduts, y á mes sis máquinas de matar gent, que ara aumentaran lo número de las que lenian los prussians.

—Y á tot aixó que hi deya: 'l que havia de ser rey d' Espanya?

—Res; aquet senyor, tot seguit que va conéixer que havia de ser causa de gresca y que no estaria prou ben rebut, va dir que renunciava.

—Y á pesar d' aixó 'l Quinquillaire va voler la guerra?

—Si, home, d' aixó las hech.

—Donchs fort, y malaguanyat com ne deixan un de viu. ¿Que no hi ha mes que fer matar la gent de aqueixa manera?

—¿Y are? ¿no deya fort?

—Ja m' entenç jo: vull dir: fort á n' ell. No se comson tan burros 'ls homes de matarse sense saber perquè? Perque no s' giravan y no li deyen: «Fes com Enrich y Montpensier: nosaltres no 'ns batem per tu, sino per la Fransa, y fins are ningú l' atropella sino tu, ab tantas guerras, tantas rahons com buscas a tothom.» No s' havia retirat ja 'l rey d' en Prim? Donchs, que vol aquet andalús!

—Com'es que li diu andalus?

—Perque com ells, busca rahons y 'l escafan. Y alló de firmar la pau á Koenisberg qu' es veritat?

—Ell axis ho ya dir.

— Y bé, qu' es molt lluny?
— Què li diré jo? Figuris qu' es lo mal-
teix que un que s' estés à Sào Cristòfol del
Regomir y digués que ha de anar al cap del
moli a fer un fart de reyessos à un altre, y
que al arribar à can Camaló, sen tornés tot
fet mal bé.

— Vaja, que això es ser andalus y mig,
Avejvi vosté aqueixa Fransa que sempre...
vamós... lo que no he pugut entendre mai,
ha sigut alló de Méjich? perquè si va ficar?

— Oui, alló, alló, es una historia llarga.

— Fassimen una ràccio, Senyo Olaguer: ja
sap que sempre l' escollo ab gust.

— Veyam... dos quarts de set. Ja es tard;
anem cap avall, y tot caminant li dire, si
tinch temps.

Los Estats Units, tinen guerra civil. La
part del Nort volia la llibertat dels negres;
la part del Sur robà la esclavitut. Això suc-
sechia quan l' andalus, que li diu vosté, feu
l' andalusada de dir que tot sol empendria
l' domini de Méjich. Lo Quinquillaire que al-
fer la pau de Villafranca va saltar à la parau-
la dada als italians à n' als que havia promes-
unificar l' Italia dels Alps a l' Adriàtic, te-
nia por que se li alsés algun xibarri ab rahó.
Al mateix temps, se trobava en lo castell de
Miramar lo germà del Emperador d' Austria
que li tenia un gran odi perque son pare al-
morir lo havia deixat hereu dels bens, guant à
n' ell sols li deixà la corona. L' Quinquillaire
que hu sabia, li va proposar ser Emperador de
Méjich al mateix temps que digué a son ger-
mà: «mira, si m' cedeixes lo Lombardo Ven-
neto (que era la part d' Italia que s' que-
dava l' Austria al fer la pau de Villafranca)
»colocaré a ton germà à Méjich d' Empe-
»dor; ja que no us podeu veurer l' un nos
»recordara de l' altre, y jó enviaré exercits y
»marina per fer respectar al nou soberà.»
L' altre li va dir com los corredors de la
»Bolsa: «Si mon germà renúncia per sempre
»als drets de la casa d' Austria, fet.» L' Quin-
quillaire va gestionar ab la víctima del odi
fraternal, que aburrit de veurers destituit de
governador de la Lombardia, quant lo seu
germà encara era duenyo de l' Italia, à con-
secuencia de las simpatias que s' havia pro-
curat dels italians, cansat de trobàrse en un
recò de mon quan aspirava a ser conegit per
pas virtuts, també digué fet, y ja tenim al
nostre nou aventurer navegant ab la dòpa al
costat que no cesava de plorar, preveyent un
mal resultat.

No parava aquí la idea del Quinquillaire:
ell pensava consolidar l' trono del pobret Ma-
ximilià, ab los recursos que l' Sud dels
Estats Units li enviria, y posar mes ende-
vant un rey allí abont hi havia mitja repù-
blica. Si hagués conseguit això, hauria auxi-
liat aquet nou rey per destruir l' altra mitja
república y adios llibertats. Pero totes las
sèvas obras son de quincalla: ell se pensa que
tot li surtira bé com quant li guardan las es-
patllas dues ó tres nacions com va succehir a
Crimea, à Italia, etc. Per això li dich quinqui-
llaire.

— Senyo Olaguer, vosté sab mes que un
llibre.

— Calli home, calli. No es menester saber
mol per calificar de burru à l' home que pre-
tengui traure la llibertat dels Estats Units.
Lo que faran, es estàndrela per tota la terra;
per treurela, camás, camás, camás, com de-
ya 'n Prim que si es Guzman, no es el bueno.

Abandonat l' territori mejicà per los fran-
casos que tan bè cumpliren la paraula, Mac-
similià va ser fusellat, la sèva dona perdé
l' judici, mentres que l' causant de tantas
desgracias sen formava una de nova per en-
tretenir à sos subdits imperials.

Las banderas que anaren à Méjich, no po-

gueren passar en triunfo per dessota! Arch
de la Estrella, al entrar à Paris, sinó que
vergonyosament ocultaren sos colors algo
deslliuts per las humitäts de Veracruz, Me-
dellin, Soledad, Orijaba etc. etc.

Diantre: son prop de las set y mitja y la
Tecla m' esperará: demà serà un altre dia,
pasivo bé, senyó Tano.

— No s' hi cansi Senyo Olaguer.

Correns, vaig anar à casa a escriure aques-
ta conversa per posarla en coneixement dels
autores del Ponton. Casi bé podriam dir qu' es
l' historia del Quinquillaire.

PITUS.

Lo zuavo y la cotorra.

Un zuavo que tenia
Una cotorra ensenyada,
A Berlin, ab veu marcada,
L' hi feya dir tot lo dia.
Y ella així anantho sentint
Ho aprenqué, y ja may callava;
Tot lo sant dia cridava:

A Berlin, à Berlin.

Ab fam de morí ó mata
Y ab un xassepol com cal,
S' en vā l' zuavo imperial
A combatre ab lo prussià.
Y la cotorra tenint
A la motxilla fermada,
Li crida à cada petjada:

A Berlin, à Berlin.

Ja arriban al campament
Del intrús Napoleon,
Capas de vencer l' mon
S' creu lo zuavo valent;
Vé l' enemic, embestint,
Corra al fort de la batalla,
Y la cotorra may calla:

A Berlin, à Berlin.

Retruny lo canó per tot,
Tot es pols, gemechs y crits,
Si 'n cahuen d' homes ferits
Per l' agulla y l' chassepot!
Y al zuavo així enhardint,
Entre mig de la matansa,
La cotorra son crit lanza:

A Berlin, à Berlin.

Vensut lo César francés
Va sa tropa desbandada,
Y desfeta, tal vegada
Per no referse may mes.
Y lo zuavo tot fugint
Y curantse una ferida,
Sent la cotorra com crida:

A Berlin, à Berlin.

De sopte son pit sancer
Desfalleix... l' ale li falta,
La sanch de sus venas salta:
Cau en terra y presoner.
A Berlin, lo van condonint,
Y dintre fosca maşmorra,
Diu encara la cotorra:

A Berlin, à Berlin.

MADRID.
— L' Uniò liberal ó servil conspira... à la
sèva perdiò.

Avuy los ministres han anat à passar re-
vísta al Palacio real. Al arribar al saló del
Trono, han notat que aqueix estava mig po-

git de seguretat aliada 900 05 sup vid
drat y casi menjant pel corch. Per lo tant es
ja segur que no vindrà a Espanya cap més
rey.

Continuan las conferencies entre 'ls embai-
xadors xines y en Sagasta. Quan puji la Re-
pública están decidits a emportarsel's n' al
Celeste Imperi, per ferlo ministre de la go-
bernaciò. Las circulars d' ell los han fet riure
molt.

S' ha rebut una carta de 'n Baldrich. En
Balaguer l' ha possada en vers endecassílabo.
En dita carta diu que s' engreixa. Ha estat
molit ben rebuda.

Las Corts segueixen tancadas abpanyat
clau, y lo que es mes, lo porter l' ha perfuda
No obstant hi ha un manyà molt republicà
que s' ofereix à espanyar la porta.

PARIS.

Los prussians han derrotat las dugas alas
del exèrcit francés. Ab aquest motiu l' àliga
imperial ha quedat aixalada. Algú ha obser-
vat també que ja no fa cara de àliga, sino de
mussol, lo mateix que en Napoleó.

Avuy lo princep imperial jugava à fer
hambollas de sayó. En elles s' hi reflectava
la sèva cara y part de l' edifici de las Tulle-
rias, fonentse à la primera busada de vent,
que per cert era un vent molt revolucionari.
Grah esforçecencia en los bulevars. Lo tap
de la gaseosa està à punt de saltar. Tothom
para el vès.

Los municipals han comensat à repartir
bolas als gossos. La rabia s' anava propagant
y era de teme una desgracia.

BERLIN.

Mentres se donavan gracies a Déu per las
victorias obtingudes, s' ha ensorrat la Iglesia.

Han arribat grans cargaments de presoners
francesos. Al baixar del tren, encara deyan

— A Berlin! — A Berlin! —
S' ha dat als soldats un nou armament.
Consisteix ab uns fusells en forma d' ampollas
de cerveza, que llenyan cincanta taps esplo-
sibles per segon.

ROMA.

L' home de la Paparina està guarint lo
bagul. Diu que no s' en fia dels italians.

Fa bè.

Diversions públicas.

TEATRO REAL Ó DE LA GUERRA.—Mi-
serable funció per avuy, en la què hi prenen

part mes de un milió de comparsas, y algu-
nas primeras parts que s' mantenen al panyo

1er. Si hi ha temps, sinfonía per engrascar al
públic, ó sino s' dará principi al gran escàndol
del sige titolat «Los antropofagos», obra
desordenada, en que 'ls homes se menjant los
uns als altres sense pietat, los corps escuran
los ossos, y la terra s' emborratxa de sanch,
adornada ab fochs y ciutats incendiadas, mú-
sica infernal y molts crits de «ay, ay!... m'
han ferit!... m' han mort!... me mòro! AT Ma-
lahit, siga!... Viva la patria!... Acabéume de
matar!... y altres per aquest istil.

Entrada. Los joves qu' entrin à la quinta.

TEATRO POPULAR Ó DE LA PAU.—No

hi ha funció perque l' espatech dels canons
no deixaria sentir als cómichs. Lo primer dia
que pugui haverni 's posarà en escena l' obra
en un acte molt curt y molt bonich, titolat:
«La República es la pau.»